

ВІД МАЙСТРІВ УКРАЇНСЬКОГО ФЕНТЕЗІ!

Дара Корній і Тала Владмирова вже не вперше виступають у творчому тандемі — перший їхній роман у співавторстві, «Зозулята зими», мав чималий успіх. Письменниці віднайшли власний унікальний шлях у світі вітчизняного фентезі і створюють сучасну магію — живу і реальну...

Споконвіку світ існує як протистояння — та водночас рівновага між добром і злом, темрявою і світлом. Та настає час, коли в одвічний двобій втручається таємнича третя сила — сіра... На перший погляд, Ада — звичайна дівчина: мешкає у Львові, навчається на психолога, а у вільний час підробляє в нічному клубі «Темний янгол». Та дівчина приховує сірі крила. Вона — той самий сірий янгол, який існує на межі між темрявою і світлом. Проте настає час, коли Ада мусить зробити власний вибір. Від обраного кольору крил залежить рівновага світу...

Крок за кроком письменниці занурюють свою героїню, а разом і читача, у карколомний вир небезпечних пригод і смертельних пасток, де опирі й химерні колекціонери-викрадачі душ, вовкулаки й відьмаки чатують на кожному кроці...

Естетична насолода гарантована, бо ж місцем розгортання подій вже традиційно є неповторний Львів, що зачаровує з першого погляду! Тож можна побажати лише приємного кабування... тобто читання всім, хто візьме до рук чи приміряє на себе загадкові «Крила».

Тетяна Белімова, письменниця,
переможець «Коронації слова-2014»

www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-8784-9

9 789661 487849

КРИЛА КОЛЬОРУ ХМАР

Дара Корній
Тала Владмирова

Дара Тала
Корній Владмирова

КРИЛА
КОЛЬОРУ
ХМАР

Рівновага світу —
в руках тендітної дівчини

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ЧИТАННЯ

Дара Тала
Корній Владмирова

КРИЛА
КОЛЬОРУ
ХМАР

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2015 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

К67

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-966-14-8784-9

- © Замоїська М. І., Тарасенко Т. В., 2015
- © DepositPhotos.com / kotin, обкладинка, 2015
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2015
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2015

Крила янгола, або Про вибір, який є завжди

Кожен янгол народжується із білосніжними крилами, і лише потім, коли дорослішає, визначається його кольорова приналежність до певної янгольської раси. Темні мають протидіяти добру, яке захищають світлі, а сірі... сірі зберігають умовний нейтралітет чи ж просто вичікують слушного моменту, коли знесилені супротивники втратять контроль над ситуацією і настане час третьої сірої сили. Не дуже шляхетно? Проте вже як є.

У сірого янгола Аделаїди на згадку про білосніжну незайманість власних крил залишилася сама маленька пір'їнка-оберіг. Здається, у дівчини-янгола нема особливого вибору, бо ж народилася вона в давньому родові сірих і спадковість сама владно проступить з часом у всіх вчинках і думках, а отримане покликання Воротаря, хранителя ключа до примарного Раю, геть перекреслить усі дівочі мрії і сподівання, але... Право обирати є завжди, і навіть душа сірого за правом народження янгола може врівноважити власні шальки терезів добра і зла або й схилити їх на котрийсь бік, і цією стороною не конче буде темрява.

Новий роман Дари Корній і Тали Владмирової «Крила...» розширює фантастичний вимір у сучасній українській прозі, і це є водночас важким і цікавим творчим завданням. Здавалося б, стільки зараз написано і перекладено текстів у жанрі фентезі, що віднайти власний унікальний, органічний шлях доволі непросто, і все ж письменницям це вдалося. «Яким чином?» — може поцікавитися скептично налаштований читач. Шляхом сакралізації і десакралізації звичайного й усталеного! І це не просто гра слів, а властивість тексту Дари Корній і Тали Владмирової.

Почнемо із сакрального, що його у «Крилах...» передусім набуває Львів як місто, що є на географічній мапі світу і якого там нема, бо воно існує у паралельному, прихованому від людського ока вимірі. Це таємничий Знесінський парк і Світовидове поле, Гора Лева і Сарматське море, а також ще низка місць — порталів до містичного

виміру вічного міста. Дивовижне навколо нас, і це не просто такий собі оптимістичний слоган, бо все й насправді приховує у собі подвійну, ірреально-реальну проекцію. Ада, на перший погляд, пересічна, нічим не прикметна дівчина, яка мешкає у Львові, навчається на психолога, а у вільний час ще змушена підробляти в нічному клубі з промовистою назвою «Темний янгол», насправді ж старанно приховує сірі крила. Це оманлива видимість звичайності, бо крок за кроком письменниці занурюють свою героїню, а разом і читача, у карколомний вир небезпечних пригод і смертельних пасток, де опирі й химерні колекціонери-викрадачі душ, вовкулаки й відьмаки чатують на кожному кроці.

Десакралізація ж стосується найціннішого у житті кожної істоти, незалежно від того, чи вона є янголом, чи ж народилася простою собі людиною. Батькоборство і батьковбивство — ось той страшний у своїй суті і майже неможливий вибір, який також має здійснити Ада. Не важливо, що Аделаїдин батько Мечислав також «відзначився» у подібному, вбивши рідну матір Ядвігу, несуттєво, що він є втіленням егоцентричного зла і ладен спалити світ заради власної насолоди, проте він той, хто народив дівчину-янгола, дав їй життя, хіба ні? Чим вона, зрештою, відрізнятиметься від чорної скам'янілості його душі, якщо позбавить Мечислава життя? Чи ж буде кращою за зло, хай навіть покаравши його? І все ж таки хтось має спинити Мечислава Світлозаровича, і очевидно, що це під силу лише його доньці. Як воно — відмовитися від батька, щойно його пізнавши? Чи здатна на це сірий янгол Ада, бо все, зрештою, залежить лише від неї?

Одвічна боротьба добра і зла триває, і роман «Крила...» є чи не найцікавішим епізодом у ній, бо ж тут у двобій втручається третя, сіра сила, загадкова, таємнича, яка ще, здається, не зробила остаточного вибору і не збагнула свого призначення. Один із останніх епізодів великого протистояння світів, але чи остаточний? За ким буде перемога? Усі ці запитання мають відповіді, що їх приховали на сторінках свого нового роману Дара Корній і Тала Владмирова, і завдання читача допитливого — знайти їх і зв'язати в одне ціле. А естетична насолода? Естетична насолода гарантована, бо ж місцем розгортання подій вже традиційно є неповторний Львів, що зачаровує з першого погляду! Тож можна побажати лише приємного кавування... тобто читання усім, хто візьме до рук чи приміряє на себе загадкові «Крила...»

Тетяна Белімова, письменниця

Янголи сплять
І бачать у сні ті дні,
Коли вони були людьми,
Як ми...

*Гурт «Хорта».
Янголи сплять*

Пролог

Випадковість — це прихована присутність Бога.

— Бабуню-бабусечко, ну, ще одну історію, будь ласка. Страшнючу. І, я обіцяю, спатиму, як янголя, аж до ранку...
Чесне слово!

Худеньке кирпате дівча, надто дрібне як на десятирічний вік, щиро просить стареньку бабуню, зазираючи їй в очі. Зеленкуваті оченята, світлі кучерики довкола мініатюрного личка, відкритий усміх на калинових губенятах — дівчинка дуже нагадує янгола з листівки чи... із стародавньої картини, творець якої бачив тих крилатих вісників, принаймні уві сні.

Очі малої так благально дивляться на стареньку, що та не витримує, усміхається, пригортає онуку своїми сухими кістлявими руками до серця. Мала не пручається, бо добре знає: бабуня її любить, бабуня її не скривдить. Дівчинка слухає, як спокійно та трохи заповільно б'ється бабусине серце. Вона любить свою бабусечку. Дуже-дуже любить і потай хвилюється через те, що та вже аж така старенька. У бабуні ж, крім «малої горопахи», — то так бабуня її ніжно називає, — нікого нема. Зрештою, і в самої Адки, крім бабуні, — майже нікого.

Тато й мама? Ну, вони такі є десь та-а-ам чи принаймні колись були. Свого татка Адка ніколи не знала. Мама говорить, що його вбили якісь грабіжники ще до Адчиного народження. Бабуся Ядвіга — то мама її батька, і вона розповідає геть інше. Був такий час, що мала Адка замучила стареньку розпитуваннями про нього: яким був, що любив, а що ні. Та бабуня чомусь завжди неохоче згадує про сина. Говорить, що непутящий був, любив чарчину і випадково втрапив під машину. Так і загинув.

На могилу до батька вони не ходять. Нікуди ходити. Бабуня каже, що могила далеко, десь аж у Магадані. Адка знає тепер, де той Магадан. Бачила на мапі. Це — край світу. Дуже-дуже далеко. А ще, звісно, дорого туди їхати. Але нічого, от Адуся виросте, вивчиться, знайде гарну роботу, заробить купу грошей, візьме бабуню і вони разом поїдуть до тата на могилу. Вона хоче побачити таткову могилу. Чому? Сама не знає. Може, для того, щоб переконатися, що все в неї, як у інших дітей: і мама є, і тато, хай колись, але був.

А може, ще ось чому. Її однокласниця та подруга Юлька теж не має тата. Зате знає, де той похований, і, коли аж у край непереливки, біжить на цвинтар і розмовляє з батьком. Ада на власні очі бачила і навіть одного разу підслухала. Але нікому про це не розповідає. Бо Юлька не тому це робить, що скиглія чи дивачка. Мама Юльки, як і Адусина, до речі, теж, має нового чоловіка, а той час від часу добряче напивається. І от, коли нап'ється, починає збиткуватися над усіма, хто під руку підвернеться. Підвертаються, зазвичай, усі домашні. Спасу від нього нема. Юлька пробувала ховатися — то під ліжком, то на груші, а одного разу навіть у вулику старому укрилася. Іноді це допомагає, але коли вже вітчим тебе знайде, то... Без пояснень чи погроз починає бити. Заломлює руки,

Частина перша

«Темний янгол»

1. Вечір

Коли будете працевлаштовуватися, на стандартне запитання «Чому вирішили піти на роботу саме до нас?» слід відповідати розумно. У жодному разі не бовкати щось на кшталт: «Насправді я йшла на співбесіду в зовсім інше місце. Аж ураз мені впала в око інтригуюча назва вашого закладу та розкішна вивіска на додачу!» Здебільшого після такої відповіді чомно вказують на двері, культурно натякаючи, що співбесіду ви заваляли і вам колись, може, за царя Гороха, «неодмінно» зателефонують. Проте бувають винятки. Знаю з власного досвіду.

А назва нічного клубу мені справді сподобалася й вивіска, між іншим, теж. Однак... Випадковостей не буває, а якщо й трапляються, то не вірте в них. Це — ілюзія. Добре та якісно кимось спланована. Може, навіть вашим янголом... Жартую, звісно.

Нічний клуб «Темний янгол». Що й казати, звучить трохи претензійно. Та, поки вивіску не встигають підсвітити цинічним неоновим світлом, тендітна фігура янгола, що ледь

відвернув голову, ніби не бажаючи зустрічатися поглядом із перехожими, і якимось аж соромливо загорнувся у довгі темні крила, таки справляє враження. А темно-червоне плетиво літер лишень підкреслює його самотність.

Колись запитувала себе: що таке темрява? Невже лише відсутність світла? А якщо в душі? Відсутність любові? А як щодо світлих чи сірих янголів? Це відсутність чи присутність когось або чогось? Чи має янгол право любити, зрештою, чи уміє? А ненавидіти? Чи він лишень виконує примарний обов'язок, якусь там місію — оберігає, застерігає, спокушає? Зараз байдуже. Відповіді на мої запитання дасть час. Я в тому впевнена. Бо інколи найскладніше легше пояснити найпростішим. Оце сказонула. А поки...

Стою на тротуарі навпроти нічного клубу і витріщаюся на добре знайому постать-вивіску. Укотре зітхаючи від банального розуміння: самотніми можуть бути і янголи. Тю, авжеж, це лишень грамотно зроблена вивіска, реклама. Ще кілька митей дозволяю собі такі витрішки. Куди поспішати? Однаково нічого не вдієш із моєю «непунктуальністю навпаки» — з'являтися на роботу дуже-дуже завчасно. І до цього вже всі звикли. От і сьогодні охоронець біля входу зовсім не дивується моїй ранній з'яві. Лише мимохідь, для годиться, імітуючи фейсконтроль, ковзає по мені поглядом. Зовні він нагадує такого собі лінивця: неквапливий, ніби напівсонний, попри всю свою мускулатуру. Але це омана. У «Темному янголі» багато оман. Зрештою, як і в повсякденному житті. Не завжди суть є такою, якою ти її бачиш чи хочеш бачити.

* * *

Я всередині «Янгола». Простую далі. Павло, наш незмінний начальник охорони, ледь помітно киває замість привітання. Очевидячки, має чим собі голову заморочити.

Довкола знаменитий розгардіяш! Мабуть, якби більшість наших відвідувачів побачили, на що схожа ошатна, вміло під-

свічена зала нічного клубу за півтори, а то й за півгодини до відкриття, вирішили б протринькати свої гроші деінде. Хоча навряд чи в інших закладах ліпше.

Звісно, наш шеф, Вікторович, вимагає, аби ми з дівчатами бралися до прибирання зранку, щойно зачиняться двері за останнім клієнтом. Та на практиці сил на це банально не вистачає ні в кого. І начальниця зміни поблажливо дозволяє офіціантам затягти весь брудний посуд на кухню, переодягтися та й забиратися додому. За умови, що ввечері на роботу ми з'явимося завчасно. Завчасно настільки, щоб встигнути розгребти сотворений гармидер.

Відчиняю навстіж зачинені вікна клубу. Упускаю міське задимлене повітря до «затишної» атмосфери зали, що пропахла цигарковим димом і випарами спітнілих тіл. Звісно, охоронці вже увімкнули кондиціонери. Та все ж, як на мене, аби сучасна техніка освіжила повітря, треба його спершу роздобути, хоч якесь. Ніхто не звертає уваги на ці мої вибрики. Звикли. Єдина вимога — встигнути зачинити вікна до приходу начальства. Та ніхто й не розуміє, що справа тут і не в повітрі. Мені подобається в застінки цього нічного закладу впускати трішки справжнього міста: деренчання трамваїв, стукання високих підборів поважних модних пані по старій відполірованій роками бруківці, переливчасте звучання медових дзвонів церквиць і соборів, бій годинника на львівській ратуші. Так, я не почувуюся у «Темному янголі» чужинкою, котра втрапила сюди з іншого виміру чи невідомого королівства. Це нагадування мені, що тут діють ті самі закони, що й за вікнами клубу, хай би як дехто старався відгородитися від світу гучною музикою, штучним світлом, дорогими напоями та наїдками й блюзнірською зарозумілістю.

Гукнувши привітання у бік кухні, прямую до «кімнати відпочинку». Хоча, думаю, то таки занадто гучна назва для крихітного закапелка, який, крім усього іншого, слугує гардеробом для всієї обслуги «Темного янгола».

як Ада. Це ж треба! Ні, щоб хоч хтось із сестричок був би практичнішим!

— Ні, не тлеба півміста, — заперечує серйозно мала. — Півмісту може і не захоцеця літати, а вам — сподобаеця.

— Ну, як сподобається, то хай, — дозволила Ірен і перевела розмову на інше. — Адо, Христинин логопед каже, що справи з правильною вимовою, хай потроху, та все ж поліпшуються. Та я поки особливих змін не бачу, хоч і займаюся вдома регулярно. Хіба що наше диво торохтіти почало ще більше. Може, той, фахівця змінимо?

— Нічого, Іро, куди нам поспішати? Правда, сестричко? І говорити, як слід, навчимося, і літати. Аби справді це всім подобалося, — весело додає Ада.

Віктор збагнув, що припав до дверей вухом, аж коли перехожі почали на нього здивовано витріщатися. Тож рішуче смикнув ручку, водночас виставляючи перед собою велике рум'яне яблуко. Поки справа дійде до польотів, слід повністю одужати, а позитив — то найкращі ліки, вони завжди на користь.

Хоча двері зазвичай трохи заїдали, цього разу вони відчинилися легко.

І раптом у Віктора з'являється відчуття, що йому майже вдається відірватися від землі. Щоправда, лише на мить. А ще його з порогу зустрічають щирі усмішки та щасливий щебет Христинки: «Вітуса плийсов! Яблуцко плинис. Ула!»

Любов, зрештою, непогана плата за будь-яке рішення. Особливо, якщо маєш сили щиро всміхнутися у відповідь.

Запоріжжя—Львів

2014 рік

Зміст

Крила янгола, або Про вибір, який є завжди 5

Частина перша

«Темний янгол» 19

1. Вечір 19

2. Ніч 31

3. Світанок 43

4. Ранок 56

5. День 75

6. Хоч як дивно, ще досі день 106

Частина друга

Світовидове поле 136

1. Антон 136

2. Софія 154

3. Пан Олег 167

4. Мечислав 188

5. Христинка 227

6. Інна 241

7. Віктор 260

8. Хранитель 274

Епілог. Місяць по тому 308

Літературно-художнє видання

КОРНІЙ Дара, ВЛАДМИРОВА Тала
Крила кольору хмар
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *Т. М. Кукова*
Редактор *О. М. Хвостова*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *М. М. Чемерис*

Підписано до друку 04.03.2015. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 6000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51.
Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Корній Д.

К67 Крила кольору хмар : роман / Дара Корній, Тала Владмирова ; передм. Т. Белімової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2015. — 320 с.

ISBN 978-966-14-8784-9

День і ніч, світло і темрява, життя і смерть... Мабуть, світ взагалі існує завдяки тонкій рівновазі між двома боками — темним і світлим. Та в зламні моменти цей баланс може порушитися, і тоді доля світу завмирає на шальках терезів... Зеленоока львів'янка Ада — з роду сірих янголів, які існують на межі між добром і злом. Та настає час, коли потрібно зробити вибір. Вона може урівноважити темні і світлі сили або схилити ваги на чийсь бік... Усе залежить від того, який колір крил вона обере.

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

Захопливе поєднання містичного та реального!

Ніколи не рано закохатися. Сашко з дитсадка марив Оксаною, та вони прожили життя нарізно. Ніколи не пізно щось змінити. Особливо коли двома долями опікується володар часу Числобог! А отже, Оксана не стрибне з мосту Скупого кохання, так і не пізнавши справжнього почуття... Але яку дату обере Сашко, щоб виправити минуле: день її весілля чи єдину ніч, яку вони провели разом?

Історія-притча. Історія-казка. Історія-кохання

Наче грім серед ясного неба була для Магди зрада чоловіка. Все її життя миттєво розпалося, як картковий будиночок, мало не розчавивши її. Проте втрата себе колишньої стала для Магди водночас її новим народженням... Відтепер вона — Мавка, чарівна й нещадна, жінка, яка підкорює чоловіків і розбиває їхні серця, міцно зачинивши двері у власне... Але, мабуть, сама доля вела Магду-Мавку крізь життєві перешкоди та пекло випаленої душі, щоб одного разу спекотними вулицями Києва привести до Нього...

Популярний цикл «Зворотний бік»!

Світло не може існувати без темряви, а інколи вони навіть закохуються одне в одного: Птаха — світла безсмертна, Стриб — темний. А от Мальва ще не визначилася, ба більше — дівчина донедавна й гадки не мала про своє покликання і про те, чия кров тече в її жилах. До сімнадцяти років Птаха берегла її як зіницю ока, та вже час її квіточці розпускати пелюстки — чорні чи білі, новонароджена безсмертна обиратиме сама!

Юна Мальва, тільки-но здобувши статус безсмертної, змушена йти у світ темних, і невідомо, чи витримає вона гідно це випробування.

Мальва мусить обрати бік сили. Знання безсмертної зростають із кожним днем, і темний бік приваблює своєю силою й обіцянками цілковитої влади, адже її батько Стрибог — наймогутніший темний. Але на світлому боці у неї залишилися близькі люди та коханий... Від того, чи витримає Мальва випробування, залежить доля багатьох світів, однак не варто недооцінювати підступність темної сили...

Гостросюжетний містичний роман!

Ніч. Степ. Сніг. Зима. І в яку історію ти знову вплуталася, Рус-
лано? Що (чи хто?) вело тебе, коли опинилася новорічної ночі
посеред засніженого безмежжя й нашттовхнулася там «випад-
ково» на самотню маленьку дівчинку, зовсім замерзлу! Довко-
ла нікого. Ані живих, ані мертвих. Лишень стужа, місяць впо-
вні та замети. Що маля тут робить, одне-однісіньке?

З цієї зустрічі починається химерна, загадкова та зовсім не
казкова зимова історія. Провінційним містечком прокочується
серія загадкових вбивств, у які виявляються вплутаними малі
діти, давно мертві діти... Хтось безжальний та жорстокий, вва-
жаючи себе Богом, склав сценарій помсти, і він не зупиниться,
поки не вб'є останнього зі «списку приречених».

